

RINGEBU KOMMUNE
Hanstadgata 4
2630 RINGEBU

Deres ref.:	Vår ref.:	Dato:
	Sak/dok.: 06/01872-76	13.04.2022
	Ark.: 326.12	

Vedtak i navnesak 2017/523 – Annolsætra og Svensrud – Ringeby kommune

Statens kartverk har i dag gjort vedtak om skrivemåten av følgende stedsnavn i Ringeby kommune:

- *Annorsæter* (seter/støl)
- *Svensrud* (bruk 54/7)
- *Svensrudsætra* (stølseiendom til bruk 54/7)

Vedtaket er gjort med hjemmel i § 7 tredje ledd i lov om stadnamn.

Bakgrunn

Brekkom Utmarkslag tok i et brev til Kartverket datert 23.06.2017 opp navnesak for seternavnet *Annolsætra*. Utmarkslaget ønsket primært skrivemåten *Annorsæter*, alternativt *-setra*, *-sætra* eller *-sæter*. Kartverket tok samtidig opp navnesak for *Svensrud/Sveinsrud*. Saken ble tatt opp for å få avklart riktig skrivemåte for offentlig bruk. Kartverket sendte saken ut på lokal høring til kommunen 18.12.2017, og kommunen kunngjorde saken lokalt. Språkrådet gav tilråding i et brev datert 17.01.2019. Vi beklager at saken har tatt lang tid.

Rettslig grunnlag

Når skrivemåten av et stedsnavn skal fastsettes for offentlig bruk, er hovedregelen at det skal tas utgangspunkt i den nedarvede, lokale uttalen av navnet. Skrivemåten skal følge gjeldende rettskrivingsprinsipper i norsk, jf. § 4 første ledd i loven. Skrivemåten skal være praktisk og ikke skygge for meningsinnholdet i navnet, jf. § 1 første ledd. I *utfyllende reglar om skrivemåten av norske stadnamn* er det mer detaljerte bestemmelser om hvordan stedsnavn skal normeres.

I tillegg må det tas hensyn til normeringspraksisen i området og skriftradisjonen for navnet saken gjelder, og hva som er registrert i Sentralt stedsnavnregister (SSR) fra før. Lokale ønsker fra dem som har uttalerett, skal også spille inn. Det skal legges særlig vekt på ønsket til eieren når saken gjelder bruksnavn, og skrivemåten som eieren ønsker, ligger innenfor regelverket.

Skrivemåten av slektsnavn skal ikke påvirke skrivemåten av stedsnavn. Vedtak som gjelder skrivemåten av stedsnavn, får heller ikke følger for skrivemåten av slektsnavn.

Annolsætra/Annolsæter/Annorseter/Annorsæter/Annordsæter (seter/støl)

Uttale

I Norske Gaardnavne oppgis /aŋŋólsæ:tra/ som uttale. Brekkom Utmarkslag mener at «den vanligste uttalen av seternavnet lokalt, både fra gammelt og slik dialekta er i dag, er *Annorseter* med ren og markant A, og halvstum R.» De legger til at en r lett vil assimileres med nabolyder, og at det er typisk for dialekten at r blir delvis slukt av en påfølgende s: «Uttalen er da ganske lik dialektordet forsjett (utgjort, håpløst, leit): føschett. Mange, særlig eldre, uttaler også en mer tydelig R.» Tor Guttu har overfor Brekkom Utmarkslag opplyst uttalen Annoscheter. I en e-postkorrespondanse med navnekonsulent Botolv Helleland skriver Hallstein Hage følgende: «Du holder fast ved at Ryghs påstand om b. f. I uttalen er riktig, og jeg forholder meg til det gamle folk har kalt setra. Det de gamle sier, når jeg har spurt, er at de uttaler navnet Annol(r)seter fordi det var slik de gamle sa det. Da er jeg like langt tilbake i tida som Rygh, og har hjemmelsmenn fra bygda.»

Skriftradisjon

Lars Mytting har samlet dokumentasjon av følgende navneformer fra ulike kilder: *Annor setter* (1747), *Annorseter*, *Anorsæter*, *Annorsæter*, «*Paa min Sæter Anor*», *Annorsæter*, *Annord Sr.*, *Annolsæter*, *Anarsæter*, *Anorseter*, *Anor Setter*, «*Skotten, Annor, Tand og Nye setter*» og *Anordsæter*.

For øvrig finner Kartverket følgende navneformer: *Anord Sætter* fra 1721 i Tingbok for Ringebu 1705–1726, *Annord sætten* fra 1753 i Tingbok for Ringebu 1747–1753, *Annord S.* i rektangelmåling fra 1825, *Annord S.* i rektangelmåling fra 1885, *Annol S^e* i rektangelkart fra 1889, både *Annolsæter* og *Annol S^e* i rektangelkart fra 1926, 1939, 1949 og 1958 samt i førsteutgaven av Norge 1:50 000 fra 1952, *Annolsætra* i Norge 1:50 000 fra 1967, 1990, 1995, 2004 og 2012, *Annolsæter* (4 forekomster) og *Annolseter* (4 forekomster) i seterlistene fra 1930-tallet, *Annolsæter* i økonomisk kartverk fra 1974 (2 ulike kartblad), *Annolseter* i bygdeboka Gardar og slekter i Ringebu fra 1953, *Annorseter* i bygdeboka Ringebu - heim og folk 5 – Brekkom og Imsdalen fra 2018, mens Norsk stadnamnleksikon fra 1997 har *Annolsetra* som oppslagsform og merknaden «'Annor-' er ein uheldig skrivemåte».

Høringssvar

I ei lengre utgreiing tar Brekkom Utmarkslag ved Lars Mytting til orde for skrivemåten *Annorseter*, alternativt *-setra*, *-sætra* eller *-sæter*. De er mest opptatt av at skrivemåten av forleddet *Annol-* skal endres til *Annor-*. De mener at formen *Annol-* ikke harmonerer med lokal uttale eller innarbeidet skrivemåte, at ønsket om navneendring har bred lokal oppslutning, at *Annor-* er den formen som trolig stemmer best med meningsinnholdet i navnet, og at den gir et bedre resultat for uttalen. De tar en gjennomgang av skriftradisjonen, der navneformene som er referert ovenfor blir nevnt. De mener at uttalen ligger nærmest skrivemåten *Annorseter*, og at det ikke er tjukk l i navnet, slik *Annol-* kunne tilsi. Noen bygdefolk uttaler navnet med l, men det kan delvis være skriftpåvirket. Blant den eldre generasjonen mener de at r-en er tydelig. De synes at skrivemåten *Annol-* gir et dårlig uttaleresultat, f.eks. hos folk utenbygds, som dels leser navnet som *Anoolsææter*. I dialekten lokalt betyr *annol* 'en annen', og skrivemåten *Annolsætra* kan derfor tolkes som 'ei annol (anna) seter', og de mener at det synes lite rimelig at et egennavn peker bort fra seg selv. Brekkom Utmarkslag er usikre på opphavet til forleddet i navnet, men de mener uansett at følgende forklaring i Norske Gaardnavne IV 1 er lite trolig:

Sikkert en S sammensætning af Fuglenavnet [norrønt] *ørn*, Ørn, og *hóll* [hol, en rundaktig høyde]. Dette Fuglenavn findes i Stedsnavne, særlig Fjeldnavne, ofte forbundet med Ord, som betegne en Høide, jfr. Thj. VSS. 1891 S. 159 f. Gaardnavnet *Annøl* i Orkedalen er sandsynlig samme Navn.

Utmarkslaget mener at dette må være feil, for stedet har ikke vært en ørnebiotop, noe den lokalkjente ornitologen Jon Opheim bekrefter, og setra har heller ikke form som en rundaktig høyde, tvert imot er den flat og slak i likhet med nabosetrene. De peker på at det er uheldig når en skrivemåte aktivt fremmer et feilaktig meningsinnhold.

Når det gjelder bruken i skrift, mener de at *Annorseter* var nesten enerådende før 1990, mens *Annolseter* nå er vanligst på trykk. På Nasjonalbibliotekets avisarkiv har de funnet 294 forekomster av *Annor-*, mot 166 forekomster av *Annol-* (sistnevnte i stor grad fra annonser 2002-2011 for et hyttefelt).

Utmarkslaget har ikke funnet noen sikker forklaring på hva *Anor-* eller *Annor-* kan komme av fra gammelt av, men de nevner følgende teorier: 1) norrønt *ōnn*, i flertall *annir* 'iver; anstrengelse', 2) *onn*, som henger etymologisk sammen med *vinne*, kanskje i forbindelse med jernutvinning, jf. alle jernutvinningsanleggene og kullgropene som finnes flere steder rundt Annorseter, 3) ordet *onn*, som jf. Ivar Aasens ordbok henger sammen med *ann*, *anssam* og *annsemd*, jf. slått og sesongarbeid på en seter, 4) at seternavnet stammer fra et egennavn, jf. ei naboseter som heter *Perssletta*, 5) det norrøne ordet *ondverðr* 'den første; tidlig' i betydningen 'førstesetra', dvs. den første som ble tatt i bruk, 6) dialektordet *ana* 'raste; puste ut' som er opplyst fra historielaget på Osterøy, som har stedsnavna *Anorkletten* og *Anortjørna*, 7) *andor* 'kort ski med skinn til å sparke fra', som heter *anor* på ringebudialekt. Det er nevnt i en artikkel i Aftenposten fra 1913 om skitradisjonene i Gudbrandsdalen at denne skia ble kalt *anor*, og i Store Norske Leksikon står at *andor* ble uttalt *annor* eller *annar*. De finner det likevel lite trolig at et så vinterlig begrep skal knyttes til ei seter, selv om vintersetring (vinterlego) forekom stedvis i Ringebu kommune og i nabobygda Fron.

Ringebu kommune tilrår skrivemåten *Annorseter* og at det også blir skrivemåten av adressenavna *Annorlia* og *Annorsetervegen*.

Styret i Ringebu Historielag ved Olaug Widme går inn for skrivemåten *Annorseter* med r av samme grunner som er anført av Lars Mytting. De legger til at ordbildet og uttalen av *Annol-* virker rart å se på, og at det blir rart når folk som er ukjent med navnet og uttalen leser navnet lydrett, jf. at det kalles «klissete» i Lars Myttings notat, mens *Annorlia* med r framstår bedre både skriftlig og muntlig.

Brekkom Utmarkslag skriver at navnet var oppe som egen sak på årsmøtet i 2017, og at de var enige om at navnet burde endres fra *Annolsætra* til *Annorseter*.

Inger Kristin Dokken skriver at hun har vært på *Annorseter* hver påske, sommer og høstferie siden 1967, og at hun aldri har hørt noen annen uttale enn *Annorseter*. Dialekten har stum r og ikke tjukk l i navnet, og hun synes *Annolsætra* blir feil. Hun ønsker derfor *Annorseter* som skrivemåte.

Tilråding

Språkrådet er uenig i at tolkningen i Norske Gaardnavne kan avvises. De viser til at ordet *hol* m. i Norsk Ordbog av Ivar Aasen bl.a. defineres som "en lav Høi, en tør og jævn Forhøining i en Myr eller paa lavtliggende Flade" fra bl.a. Gudbrandsdalen, og at det samme sted står: "I Gbr. ogsaa om en Græsplet eller Slette imellem Skov og Klipper". Heller ikke fuglenavnet *ørn* vil de forkaste som urimelig, og peker på at det ikke skal så mye til av forekomst eller observasjon av denne fuglen før den kan brukes som motiv i navnelagingen.

Når det gjelder naturnavna *Anorkletten* og *Anortjørni* på Osterøy, har de fått opplyst at uttalen er /annor-/ , så en riktigere skrivemåte der ville være *Annorkletten/-tjørni*, og de skriver videre: «En mulig forklaring av førstestavelen *Ann-* kunne vær *and-* 'motstående'. Andre stavelen kunne være *nor* n. brukt om 'trangt sund', men også 'smal sideelv' o.a. Men navnet er foreløpig ikke tilstrekkelig forklart. Det er usikkert og heller tvilsomt om navna på Osterøy er paralleller til *Annol-/Annor-* i Ringebu, ettersom terrengforholdene er helt forskjellige.»

Språkrådet nevner at Hallstein Hage foreslår Andvord i Lom som en mulig parallell til *Annol-/Annor-*, og de skriver følgende: «Dette gårdsnavnet går tilbake på gammelnorsk *Andverða* (*vørð*) 'den fremste', og da ut fra et terrengforholdet under Lomsegge. Seternavnet i Ringebu kunne teoretisk inneholde *and-* i den nevnte betydningen i første staving. Den andre stavelen kan som nevnt inneholde lydsambandet *rd* > tykk *l*, like rimelig som tykk *l* etter vokal. Problemet er å finne ordmateriale som lydlig representerer den nedarvede uttalen. Hvis *Andvor* skulle være en mulig parallell til *Annol-/Annvor-*, blir spørsmålet hvorledes bortfallet av *v-* skal forklares.»

Språkrådet konkluderer med at Ryghs forklaring fortsatt er den mest tiltalende både ut fra uttale og betydningsmessige forhold, selv om det er en teoretisk mulighet for at navnet kan forklares på andre måter. De tilrår derfor primært *Annolsetra* som de mener ivaretar navnet best som kulturminne. Subsidiært åpner de likevel for *Annorsetra* ut fra liten mulighet for andre tolkinger, jf. at den relativt omfattende bruken i skrift og lokale synspunkt taler for den skrivemåten.

Vurdering

Av de ulike teoriene Lars Mytting setter opp som mulig opphav til forleddet i *Annolsætra/Annorseter*, er det betydning 4) «at seternavnet stammer fra et egennavn, jf. ei naboseter som heter Perssletta» og betydning 7) «andor ‘kort ski med skinn til å sparke fra’, som heter anor på ringebudialekt» som peker seg ut som de mest sannsynlige.

Hvis navnet kommer av et personnavn, må det ev. være snakk om mannsnavnet *Andor* av gammelnorsk *Arnþórr*, som er sammensatt av *Arn-* ‘ørn’ og *-tor*, en avledning av gudenavnet *Tor*, jf. boka Norsk personnamnleksikon (2013). I boka Norske innsjønavn i Upplands fylke (1924) fører Gustav Indrebø opp navnet *Andartjørni* /a`ndarkjøŋna/ i Sør-Fron med et slikt opphav. Det samme navnet står med skrivemåten *Andortjern* i gradteigskartet fra 1916. Indrebø skriver følgende: «Er vel, som korrektørane til GK har tenkt seg, samansett med mannsnamnet *Andor*, eldre *Arnþórr*. Dette personnamnet finn ein i ‘ett overraskande stort antal fall’ i pergamentsbrev fraa det vestandfjellske og nordanfjellske (Lind, 58). Det finst sunnanfjells òg. Soleis nemner Oslo kapitels jordebok 1595 eit *Andorhus* i Lesja (NG IV1, II). [...]». Naturnavnet i Sør-Fron er i dag skrevet *Andortjønna* i Sentralt stedsnavnregister (SSR).

Den andre teorien, at ordet kommer av *andor*, dvs. ordet som i norsk er normert som *onder* f. ‘stutt ski (med skinn under)’ synes også sannsynlig, jf. opplysningen Lars Mytting har funnet om at ordet på ringebudialekt uttales *anor*. Dette ordet forekommer som forledd i andre stedsnavn på Østlandet, f.eks. i Trysil, der *Andoråsen* (*Andøråsen*) knyttes til en tradisjon om at bygdekarene «satte opp en andør (kort ski) [...] i et tre».

Det lar seg ikke ut fra uttalen å avgjøre om opphavet til forleddet i navnet er gammelnorsk *Qrn-hól-/Arnarhól-* ‘ørn-høyde-’, slik Norske Gaardnavne og Språkrådet tar til orde for, eller om det kommer av mannsnavnet *Arnþórr* eller ordet *qndurr* m. ‘onder, stutt ski’. Som Indrebø skriver, kommer navnet *Andortjønna* i Sør-Fron trolig av mannsnavnet *Arnþórr* (*Andor*), mens tradisjonen setter *Andoråsen* i Trysil i sammenheng med *onder*. I en sammensetning med *-s* vil nemlig både *l*-en i *Annol-* og *r*-en i *Annor-* kunne få en assimilert uttale: */ts/ > /sj/ og */rs/ > /sj/. Forklaringen om at navnet kommer av *ørn-hol* synes litt konstruert, og det må sies å være mer enn en teoretisk mulighet for at navnet heller kommer av enten *Arnþórr* eller *qndurr* i gammelnorsk. Begge disse forklaringene av navnet har også støtte i stedsnavnlitteraturen for liknende navn, og begge tilsier skrivemåten *Annor-* med *r* heller enn *Annol-* med *l*.

En videreføring av skrivemåten *Annol-* med *l* kan bidra til endring av uttalen. Når det også er tvilsomt om skrivemåten *Annol-* med *l* har etymologisk grunnlag, og det er sterk interesse for skrivemåten *Annor-* lokalt, synes det dermed å være grunnlag for å endre skrivemåten til *Annor-*. Selv om *Annol-* har hatt en sterkere skriftradisjon de seinere årene, har den ikke vært entydig, slik Lars Mytting har dokumentert. Kartverket finner derfor grunnlag for en endring fra *Annol-* til *Annor-* som skrivemåte av dette navnet.

Når det gjelder etterleddet *-sætra/-sæter/-seter*, kan vi ikke finne sterke indikasjoner på at navnet har en talemålstradisjon i bestemt form. I korrespondansen med Botolv Helleland insisterer Hallstein Hage på at navnet etter gammelt har en uttale i ubestemt form lokalt, og navnet er skrevet i ubestemt form i alle åtte forekomster (4 med *-seter* og 4 med *-sæter*) i seterlistene fra 1930-årene. Frekvenssøk på Nasjonalbiblioteket tyder også på at bruken i bestemt form *-sætra* eller *-setra* er helt marginal, mens *-sæter* og *-seter* har en sterk skriftradisjon, slik at navnet nesten gjennomført er skrevet i ubestemt form. Normeringspraksis for ordet *seter/sæter* i stedsnavn i Innlandet er med *æ*, og det gjelder også i Ringebu. Etterleddet bør derfor beholde *-æ-*, slik at skrivemåten blir *-sæter* i ubestemt form i samsvar med lokal og regional normeringspraksis. *Annorsæter* fastsettes som skrivemåte i samsvar med nedarvet lokal uttale, navnets sannsynlige opphav og regional normeringspraksis, jf. § 1 første ledd og § 4 første ledd i lov om stadnamn.

Svensrud/Svendsrud/Sveinsrud (bruk 54/7)

Uttale

I bokverket Norske Gaardnavne er /svæŋŋ'sró/ oppgitt som uttale. I herredsregisteret fra 1945 står /svę'nnsro/ oppført som uttale, og navnet har der merknaden «gard i Våledalen». I boka Kolstadroa – frå husmannskår til velstandsår (1995), s. 59 står det følgende: «Etter namnet å dømme skulle Svensrud, eller Sveinsrud, som vi helst seier, vera ein eldgamal plass. Rud-namna er tidfesta til millomalderen, men Svensrud er eit dømme på at endelsen rud er brukt også i nyere tid. Namnet stammer frå den fyrste husmannen på plassen, men på hans tid heitte plassen Bømoen.» Om setra som tilhører bruk 54/7 opplyser Arne Kristian Bølien pr. telefon at de lokalt sier /svęŋŋs'rusè:tra/, men /åd`dænsè:tra/ forekommer også etter slektsnavnet Odden på en tidligere eier.

Skriftradisjon

Navnet er skrevet *Svensrud* i 1886-, 1904-, 1950-matrikkelen og i dagens matrikkel, og *Svensrud* er også brukt i gradeigskart fra 1916, 1939, 1952, 1955 og 1960 samt i Norge 1:50 000 fra 1952. I økonomisk kartverk fra 1975 er *Svendsrud* brukt. *Sveinsrud* er brukt som skrivemåte i bygdeboka Gardar og slekter i Ringebu fra 1953, mens *Svensrud* er brukt i bygdeboka Kolstadroa – frå husmannskår til velstandskår fra 1995.

Høringssvar

Kjell Arne Høyveien, eier av bruk 54/7, skriver i et e-postsvar til kommunen at *Svendsrud* er det navnet de bruker. Navneutvalget i kommunen skriver at de støtter innspill om skrivemåten *Svendsrud* med *d*.

Tilråding

Språkrådet skriver følgende i sin tilråding: «Personnavnet *Svein* forekommer som førsteledd i mange stedsnavn. Uttalen varierer mellom /svein/ og /svenn/ (noen steder også /svaidn/). Diftongen holdes til dels oppe, til dels svekkes den til kort e framfor ny konsonant som her. I skrift er ofte den danskspråklige formen *Svend* brukt, men d-en uttales vanligvis ikke, spesielt ikke i stedsnavn. Etterleddet *-rud* er her uttalt /-ro/. Selv om bygdeboken har ført opp den historisk korrekte skrivemåten *Sveinsrud*, mener vi at *Svensrud* kan tilrås i samsvar med uttale og norsk rettskriving.»

Vurdering

Når Språkrådet skriver at *Svein-* i *Sveinsrud* er den historisk korrekte skrivemåten, må det være fordi mannsnavnet *Sven* eller *Svein* kommer fra gammelnorsk *Sveinn*. I Ringebu uttales n-en med palatalisering, noe som gjør at uttalen av den foregående vokalismen lett kan oppfattes som diftongen *ei*, jf. merknaden «Sveinsrud, som vi helst seier» i den nevnte bygdeboka. Men uttaleopplysningene som ellers er dokumentert, tyder på en ren, kort monoftong /e/ (åpen e) etterfulgt av palatal n. Slik oppfatter vi også uttalen som Arne Kristian Bølien har oppgitt til oss pr. telefon. Det synes dermed som om navneformen *Svensrud* med monoftong er godt fundert i den nedarvede, lokale uttalen. Denne skrivemåten har også en solid skriftradisjon både i matriklene og i kart. Skrivemåten *Svendsrud* med *d*, som eieren opplyser at de bruker, har ikke grunnlag i uttalen, som er uten /d/, og *d* har heller ikke grunnlag det ordhistoriske opphavet til navnet. Som Språkrådet er inne på, er nok skrivemåten *Svendsrud* påvirket av den danskspråklige praksisen med å skrive mannsnavnet *Svein/Sven* som *Svend*. Det er imidlertid lite skriftradisjon for denne skrivemåten, og den er ikke i samsvar med gjeldende rettskrivingsprinsipper i norsk. Et slikt rettskrivingsprinsipp er at det ikke brukes bokstaver i skrivemåten av et ord som ikke har vært uttalt i dagens eller tidligere språksteg, og *d* har ikke vært brukt i uttalen av navnet *Svein/Sven* hverken i gammelnorsk eller i moderne norsk. *Svensrud* fastsettes som skrivemåte i samsvar med uttalen, skriftradisjonen og norske rettskrivingsprinsipper, jf. § 4 første ledd i lov om stadnamn.

Kunngjøring

Kommunen skal sørge for at vedtaket gjøres kjent for de partene i kommunen som har klagerett etter § 12 første ledd i loven, og som ikke er adressater i dette brevet, jf. § 9 i forskrift om stadnamn.

Bruksnavn

Vedtaket om skrivemåten av gardsnavn skal som hovedregel være retningsgivende for skrivemåten av bruksnavn som er identiske med gardsnavnet, eller der gardsnavnet inngår som en del av bruksnavnet. Men etter § 5 tredje ledd i lov om stadnamn har eieren rett til å fastsette en annen skrivemåte av navn på eget bruk enn den som følger av § 4 første ledd i loven. Forutsetningen er at han/hun kan dokumentere at skrivemåten har vært i offentlig bruk som bruksnavn (på offentlig kart, på skilt, i matrikkelen, skjøte e.l.). I så fall må eieren sende krav om det til Kartverket og legge ved slik dokumentasjon. Klageretten for navnet i andre funksjoner, f.eks. gardsnavnet, faller da bort. Kartverket er formelt vedtaksorgan også for skrivemåten av bruksnavn fastsatt av eieren.

Bruk av vedtatte skrivemåter

Vi vil minne om reglene i stedsnavnloven om plikt til å bruke vedtatte skrivemåter, jf. § 11, spesielt første setning, som har denne ordlyden: «Når skrivemåten av eit stadnamn er fastsett etter denne lova og ført inn i stadnamnregisteret, skal han brukast av eige tiltak av dei som er nemnde i § 1 tredje ledd.» Det vil si organer for stat, fylkeskommune og kommune samt selskaper som det offentlige eier fullt ut.

Vi presiserer at lov om stadnamn regulerer *offentlig* bruk av stedsnavn. Privatpersoner og bedrifter som ikke er heleide av det offentlige, er derfor ikke pålagt å følge vedtatte skrivemåter.

Når det samme navnet er brukt om ulike navneobjekter på samme sted, skal skrivemåten i primærfunksjonen som hovedregel være retningsgivende for skrivemåten i de andre funksjonene. Dersom dette vedtaket blir stående uten at det blir påklagd, legger vi derfor til grunn at kommunen vedtar samme skrivemåten i ev. adressenavn og adressetilleggsnavn der navnet blir brukt.

Når det er gjort vedtak om adressenavn, adressetilleggsnavn og kretsnavn (grunn-, valg-, skolekrets og kirkesokn), skal den vedtatte skrivemåten legges inn i matrikkelen, og adressenavn i SSR vil bli oppdatert fra matrikkelen. Vedtak om adressenavn skal fortsatt sendes til bl.a. Kartverket, jf. § 9 fjerde ledd i forskrift om stadnamn.

Klage

Vedtaket om skrivemåten kan etter § 12 i lov om stadnamn påklages av dem som etter § 6 bokstav a til c har rett til å ta opp saker om skrivemåten av stedsnavn. Klagefristen er tre uker fra meldingen om vedtaket er kommet fram til mottakeren, jf. § 9 i forskrift om stadnamn. Dersom meldingen skjer med offentlig kunngjøring, starter klagefristen fra den dagen vedtaket blir kunngjort første gang. De som har klagerett, har rett til å se saksdokumentene, som er arkivert hos vedtaksorganet. Det er anledning til å søke om utsatt iverksetting av vedtaket til klagefristen er ute eller klagen er avgjort.

En eventuell klage skal sendes til Kartverket med kopi til kommunen. Klagen skal grunngis, og grunngivingen må behandle alle navn eller navneledd klagen gjelder.

Når man tar opp en klagesak, gjelder de samme saksbehandlingsreglene som for navnesaker ellers. Dersom vedtaket blir opprettholdt, sender Kartverket saken videre til Klagenemnda for stedsnavnsaker for endelig avgjørelse.

Med vennlig hilsen

Håkon Dåsnes
fylkeskartsjef

Erlend Trones
saksbehandler stedsnavn

Dokumentet sendes uten underskrift. Det er godkjent i henhold til interne rutiner.

Kopi SPRÅKRÅDET